

Warszawa, dn. ...11...06... 2015 r.

SZEF

URZĘDU DO SPRAW CUDZOZIEMCÓW

DPU-420-780/SU/2014
DPU-II-420-2340/15/AU

DECYZJA/ РЕШЕНИЕ

Na podstawie art. 19 ust. 1 pkt 1 i art. 15 pkt 2 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2012 r. poz. 680) zwanej dalej „ustawą”, w zw. z art. 513 ust. 1 pkt 1 i art. 484 ustawy z dnia 12 grudnia 2013r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2013 r. poz. 1650)

wniosku Pani

po rozpatrzeniu
A
Imię Nazwisko

FEDERACJI ROSYJSKIEJ
Obywatelstwo

CZECZEŃSKA
Narodowość

urodzona – data i miejsce

złożonego dnia **14 kwietnia 2014 r.**
do Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców o nadanie statusu uchodźcy w Rzeczypospolitej Polskiej

postanawiam

- 1. Odmówić nadania statusu uchodźcy/;**
Отказать в признании статуса беженца.
- 2. Udzielić ochrony uzupełniającej/**
Предоставить дополнительную охрану.

Uzasadnienie

Obywatelka Federacji Rosyjskiej A złożyła w dniu 14 kwietnia 2014 r. w wniosek o nadanie statusu uchodźcy.

Wnioskiem objęte zostały małoletnie dzieci Cudzoziemki:

Aplikantka w formularzu wniosku

wskazała, że jest mężatką, mieszkała w Groznm, nie pracowała. Wskazała, iż jest zdrowa, pełnosprawna. Oświadczyła, iż jej małoletnie dzieci są zdrowe.

Motywuując ubieganie się o nadanie statusu uchodźcy powołała się na brak możliwości normalnego życia z powodu problemów, jakich doświadczała ze strony męża i jego rodziny: *W moim kraju nie mogę żyć i wychowywać dzieci ze względu na groźby mojego męża i jego krewnych wypływające z zazdrości o innych mężczyzn [...] mąż miał załamanie nerwowe, [...] bił mnie i moje dzieci, co dostarczało mu satysfakcji. [...] bez moich dzieci nie wyobrażam sobie życia, tym mnie drażnią i straszą jego krewni Teś [redacted] grozi, że zabierze dzieci, jak tylko przyjadę do domu. Nasze prawo będzie po jego stronie. W Republice Czeczenii wszelkie prawa ma ojciec. Jeżeli żona nie podoba się, to jest wyganiana z domu, poniżana, obrzucana wyzwiskami, co często doprowadza kobietę do samobójstwa [...] wyjechaliśmy z rodzinnego domu z innych powodów, ze względu na bezpieczeństwo [redacted] (mąż Strony), który uciekał przed wojskami federalnymi- (tom I, k. 34-46).*

Pani A [redacted] nie należała do żadnych organizacji politycznych, religijnych, kulturalnych, społecznych, etnicznych. Nie była zatrzymywana, aresztowana ani skazana wyrokiem sądu (tom I, k. 42, 42verte).

Cudzoziemka wskazała, iż z kraju pochodzenia wyjechała wraz z mężem i dziećmi w listopadzie [redacted]. Aplikantka została wówczas objęta wnioskiem uchodźczym swojego małżonka, Pana [redacted]. Szef UdSC, rozpatrując wniosek złożony przez małżonka Cudzoziemki odmówił mu nadania statusu uchodźcy, odmówił udzielenia mu ochrony uzupełniającej i orzekł o wydaleniu z terytorium RP wobec stwierdzenia, że nie zachodzą okoliczności uzasadniające udzielenie zgody na pobyt tolerowany (decyzja nr DPU-[redacted]). Decyzją została objęta Pani A [redacted] i małoletnie dzieci. Rada do Spraw Uchodźców powyższe rozstrzygnięcie utrzymała w mocy (decyzja nr RdU-[redacted]).

W dniu 14 kwietnia 2014 r. A [redacted] wystąpiła z wnioskiem o wstrzymanie względem niej i jej małoletnich dzieci wykonania decyzji o wydaleniu.

Z dokumentów dostarczonych przez pełnomocnika Strony (opinia psychologiczna z dnia 4 kwietnia 2014 r. sporządzona przez psychologa z Fundacji Międzynarodowa Inicjatywa Humanitarna, tom I, k. 22-25, 49-53, 60-64, 101-103; opinia sądowo psychiatryczna dla Sądu Okręgowego [redacted] w sprawie A [redacted] tom II, k. 15-17) wynika, iż u Pani A [redacted] rozpoznano zaburzenie lękowo-depresyjne mieszane z cechami zaburzenia stresowego pourazowego PTSD. W/wym. zaburzenie z dużą dozą prawdopodobieństwa rozwinęło się w wyniku długotrwałego doznawania przemocy fizycznej i psychicznej.

W dniu 6 maja 2014 r. Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców decyzją nr DPU-420-780/SU/2014 postanowił względem Pani A [redacted] oraz względem jej małoletnich dzieci

wstrzymać decyzję własną nr DPU- [] o odmowie nadania statusu uchodźcy, odmowie udzielenia ochrony uzupełniającej i wydaleniu z terytorium RP wobec stwierdzenia, że nie zachodzą okoliczności udzielenia zgody na pobyt tolerowany.

W dniu 22 października 2014 r. organ prowadzący postępowanie przesłuchał Panią A [] [] w celu wyjaśnienia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (tom I, k. 164-169). Przesłuchanie odbyło się w obecności pełnomocnika Strony i psychologa, w zrozumiałym dla Strony języku rosyjskim. Cudzoziemka została pouczona o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Została też pouczona o prawie wglądu w akta sprawy, sporządzania z nich notatek, kopii lub odpisów, również po zakończeniu postępowania. Nie zgłaszała zastrzeżeń do treści protokołu ani do sposobu przeprowadzenia wywiadu i tłumaczenia. Zgodność protokołu ze złożonymi zeznaniami zaświadczyła własnoręcznym podpisem.

Oświadczenia Cudzoziemki pozwoliły na następujące ustalenia: Pani A [] zamieszkiwała wraz z rodziną w wiosce [], w Republice Czeczenii, tam również posiada zameldowanie, ukończyła 9 klas szkoły podstawowej, nie pracowała. W 2009 r. wstąpiła w związek małżeński z Panem []

Uzasadniając swoją niechęć powrotu do kraju pochodzenia wskazała na zagrożenie krzywdzącymi działaniami ze strony męża i członków jego rodziny. Oświadczyła, iż przez cały okres trwania małżeństwa była prześladowana przez męża poprzez stosowanie przemocy fizycznej, psychicznej i seksualnej.

Pani A [] zeznała, że w kraju pochodzenia nie poszukiwała ochrony: *w społeczeństwach muzułmańskich nie jest przyjęte, żeby kobieta uskarżała się na męża, kobiety boją się męża i jego krewnych. [...] nie mówiłam o tej przemocy mojej rodzinie [...] nie znam takich organizacji, które mogłyby pomóc kobietom w takich przypadkach-*(tom I, k. 166).

Po powrocie do kraju pochodzenia obawiała się, że mąż odbierze jej dzieci, a ją pozbawi życia: *mąż i krewni męża zabiorą mi dzieci. Mąż ma taki charakter, jest chory psychicznie. Boję się o swoje bezpieczeństwo, bo mąż będzie mnie bił, może nawet zabić. [...] Wg naszego prawa, dzieci powinny zostać z ojcem. [...] Mąż mówił, że chce się ze mną rozwieść, bo chce sobie wziąć drugą żonę. Nawet nie musi wykazać, że ja jestem złą żoną [...] może rozwieść się bez powodu i zabrać mi dzieci [...] mąż [...] -po powrocie do kraju pochodzenia- dzwonił do mnie i groził mi. Mówił, że zabierze mi dzieci, że jeśli zechce, to i tak mnie zabije-*(tom I, k. 166).

Pani A [] nie wskazała innych przyczyn swojej niechęci powrotu do kraju pochodzenia. Dodała, iż nie brała udziału w działaniach wojennych, nie angażowała się w udzielanie pomocy walczącym bojownikom. Nie spotkała się z problemami ze strony przedstawicieli władz państwowych. Nigdy nie była zatrzymywana, aresztowana ani skazana wyrokiem sądu.

Podczas przesłuchania statusowego Cudzoziemki pełnomocnik Strony wskazał, iż był świadkiem werbalnej przemocy ze strony męża Pani [] podczas konsultacyjnej wizyty w SOC w [] Mąż Aplikantki miał wówczas powiedzieć do niej: *ja ci jeszcze pokażę, jeszcze zobaczysz, policzymy się w domu, ja tego tak nie zostawię*-(tom I, k. 165).

W opinii psychologa, biorącego udział w przesłuchaniu, jest prawdopodobne, że Pani [] cierpi na depresję będącą następstwem PTSD (tom I, k. 187).

Zgodnie z dyspozycją art. 10 Kodeksu postępowania administracyjnego pełnomocnik Strony został poinformowany o możliwości wypowiedzenia się przed wydaniem decyzji w sprawie co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań (tom II, k. 49-50). Pełnomocnik Strony nie dołączył żadnych dodatkowych materiałów w sprawie, nie zwrócił się do organu rozstrzygającego z żadnym żądaniem, nie wniósł dodatkowych oświadczeń odnośnie zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Przy wydawaniu decyzji w sprawie Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców wziął pod uwagę następujące dokumenty, dołączone przez pełnomocnika Strony w toku postępowania:

- opinia psychologiczna z dnia 4 kwietnia 2014 r. dot. A [] (tom I, k. 22-25, 49-53, 60-64, 101-103), która potwierdza, że w/wym. Cudzoziemka jest od 6 lat ofiarą przemocy domowej: (była bita i wykorzystywana seksualnie przez męża, była bezsilnym świadkiem przemocy wobec dzieci; mąż groził zabiciem jej dzieci oraz śmiercią w przypadku deportacji);
- kopie kart informacyjnych historii choroby Aplikantki z okresu luty-kwiecień 2014 r., które potwierdzają, iż Aplikantka doświadczała przemocy ze strony męża także w okresie jej pobytu w strzeżonym ośrodku dla Cudzoziemców [] (tom I, k. 110-115);
- fotokopia opinii sądowo-psychiatrycznej z dnia 19 sierpnia 2014 r. dot. Pani [] która potwierdza, iż Pani A [] cierpi na zaburzenia lękowo-depresyjne z cechami zaburzenia stresowego pourazowego, które z dużą dozą prawdopodobieństwa rozwinęły się w wyniku długotrwałego doznawania przez Cudzoziemkę przemocy fizycznej i psychicznej (tom II, k. 15-17).

Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców postanowił nie tłumaczyć artykułów dostarczonych przez pełnomocnika Strony oraz biuletynu, na który powoływał się pełnomocnik Strony, zamieszczonego w Internecie nt. sytuacji kobiet w społeczeństwach północnokaukaskich republik Federacji Rosyjskiej (tom I, k. 12-20, 29), bowiem w/wym. zagadnienia zostały zweryfikowane przez Wydział Informacji o Krajach Pochodzenia Urzędu do Spraw Cudzoziemców (opracowanie nr DPU-WIKP-424/49/2015 z dnia 30 stycznia 2015 r., tom II, k. 40-48).

Przystępując do rozpatrzenia przedmiotowego wniosku należy zwrócić uwagę na następujące okoliczności.

Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców uznaje za udowodnioną tożsamość Strony: imię, nazwisko, obywatelstwo, narodowość oraz datę i miejsce urodzenia. Potwierdzają ją dokumenty tożsamości tj.: paszport zagraniczny i paszport wewnętrzny oraz kopie aktów urodzenia dzieci Aplikantki (akta sprawy nr DPU- [redacted])

Pani A [redacted] uzasadniając złożenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej w kwietniu 2014 r., powołała się na doświadczanie przemocy ze strony swojego męża oraz jego krewnych. Nie wskazała innych przyczyn opuszczenia Czeczenii.

W opinii organu Pani A [redacted] uprawdopodobniła, że w przeszłości przez wiele lat doświadczała w kraju pochodzenia przemocy fizycznej i psychicznej ze strony małżonka i jego krewnych. Wskazują na to m.in. opinie niezależnych psychologów oraz kopie medycznych kart informacyjnych dotyczących konsultacji lekarskich Aplikantki w Strzeżonym Ośrodku [redacted] a także spójne i wiarygodne zeznania samej Zainteresowanej w tej kwestii.

W toku niniejszego postępowania Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców ustalił mające znaczenie dla sprawy okoliczności faktyczne odnoszące się do kraju pochodzenia W/wym. Ustaleń tych organ dokonał na podstawie opracowań Wydziału Informacji o Krajach Pochodzenia Urzędu do Spraw Cudzoziemców nr DPU-WIKP-424/589/2014 z dnia 23.12.2014 r. (tom II, k. 28-32verte), dotyczących sytuacji politycznej i bezpieczeństwa w Czeczenii, a także przemocy domowej nr DPU-WIKP-424/49/2015 z dnia 30.01.2015 r. (tom II, k. 40-48) oraz opracowań Ośrodka Studiów Wschodnich Na peryferiach światowego dżihadu Kaukaz Północny: Iluzja stabilizacji (tom II, k. 32-37verte), M. Falkowski: Desperacka akcja bojowników w Grozным (t. II, k. 37-38verte) i analizy z dnia 14.01.2015 r. Państwo Islamskie na Kaukazie (t. II, k. 38-39) dot. sytuacji politycznej i bezpieczeństwa w regionie.

Z w/wym. materiałów wynika, że sytuacja w Czeczenii jest aktualnie – jak na warunki Kaukazu Północnego – stosunkowo stabilna. Intensywność i częstotliwość walk między islamskim podziemiem a siłami bezpieczeństwa na całym rosyjskim Kaukazie w ostatnich latach wyraźnie zmalała, zmienił się także ich charakter. Stroną aktywną są obecnie z reguły struktury siłowe, organizujące obławy na bojowników, którzy z kolei nie są w stanie organizować zakrojonych na szeroką skalę operacji militarnych, lecz jedynie pojedyncze akcje zbrojne bądź zamachy terrorystyczne (jak np. głośny zamach w Grozным w dniu 04.12.2014 r., w wyniku którego zniszczeniu uległ Dom Prasy). Jedną z najważniejszych przyczyn częściowej stabilizacji sytuacji w regionie są zmiany ideologiczne w obozie bojowników oraz związane z nimi kryzys organizacyjny islamskiego podziemia zbrojnego działającego pod szyldem Emiratu Kaukaskiego. Odejście od idei czeczeńskiego nacjonalizmu i separatyzmu na rzecz dżihadu doprowadziło do ideologicznego rozmycia walki zbrojnej na Kaukazie. Bezpośrednim efektem tej transformacji stało się przekierowanie napływu kaukaskich rekrutów na Bliski Wschód, a także masowy napływ byłych oraz

aktywnych bojowników do Syrii, gdzie powstały liczące po kilkaset osób kaukaskie (głównie czeczeńskie) ugrupowania zbrojne. Wojujący salafizm bojowników doprowadził też do wyalienowania ich ze społeczeństw kaukaskich, dla których wciąż istotne znaczenie ma tożsamość etniczna oraz sufizm, uważany przez salafitów za herezję. Przyczyną kryzysu organizacyjnego Emiratu Kaukaskiego jest także brak doświadczonych przywódców oraz wyniszczające skutki długoletniego konfliktu zbrojnego. Co więcej, w drugiej połowie grudnia 2014 roku doszło też do rozłamu w szeregach Emiratu. Kilku wysokich rangą dowódców z Dagestanu i Czeczenii wypowiedziało posłuszeństwo przywódcy Emiratu i złożyło przysięgę kalifowi Państwa Islamskiego. Efektem tych wydarzeń prawdopodobnie będzie poważne osłabienie Emiratu Kaukaskiego i pojawienie się na Kaukazie ugrupowań zbrojnych uznających formalnie zwierzchnictwo Państwa Islamskiego, lecz faktycznie działających niezależnie. Istotną przyczyną stabilizacji jest wdrażana przez Moskwę polityka czeczenizacji, polegająca na udzieleniu rządzonej przez rodzinę Kadyrowów Czeczenii niezależności wewnętrznej oraz gwarancji wysokich dotacji w zamian za stabilizację sytuacji przy użyciu dowolnych metod. Połączenie działań politycznych (przeciąganie bojowników na swoją stronę), terroru wobec oponentów i faktycznej odbudowy gospodarczej republiki oraz oparcie się na czeczeńskim nacjonalizmie i sufizmie w opozycji do fundamentalizmu islamskiego (salafizmu/wahabizmu) doprowadziło do degradacji czeczeńskiej partyzantki oraz stabilizacji sytuacji w Czeczenii. Nie jest to co prawda równoznaczne całkowitemu wygaśnięciu walk pomiędzy zbrojnym podziemiem a organami bezpieczeństwa w republice, jednakże bojownicy nie dysponują obecnie potencjałem i wystarczającym poparciem społecznym do wywołania powstania bądź zorganizowania ataków na większą skalę. Działania sił bezpieczeństwa przeciwko zbrojnemu podziemiowi wiążą się niekiedy z naruszeniami praw człowieka, takimi jak tortury osób podejrzanych o przynależność do partyzantki, egzekucje schwytanych bojowników czy podpalenia domów ich bliskich krewnych, jednakże liczba takich zdarzeń jest niewielka, dotykają one też znikomą liczbę osób (szczególnie w porównaniu z całą populacją Czeczenii). Ponadto w ostatnich latach walki między zbrojnym podziemiem a siłami bezpieczeństwa pociągają za sobą jedynie pojedyncze ofiary wśród ludności cywilnej. W związku z powyższym, sam fakt przebywania (zamieszkiwania) na terenie Czeczeńskiej Republiki nie naraża na doznanie krzywdy, o ile w przypadku danej osoby nie występują okoliczności takie zagrożenie zwiększające.

Przystępując do oceny prawnej stanu faktycznego, należy zaznaczyć, iż w okresie pomiędzy złożeniem przez Cudzoziemkę wniosku uchodźczego a wydaniem niniejszej decyzji, uległ zmianie stan prawny. W dniu 01.05.2014 r. weszła w życie ustawa z dnia 12.12.2013 r. *o cudzoziemcach* (Dz. U. z 2013 r. poz. 1650), której art. 484 wprowadził zmiany w ustawie *o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej* (Dz.U. z 2012 r. poz. 680). Jedną z istotniejszych zmian ww. nowelizacji było uchylenie przepisów dotyczących udzielania zgody na pobyt tolerowany w postępowaniu uchodźczym (regulacje dotyczące nadania statusu uchodźcy i udzielenia ochrony

uzupełniającej nie uległy żadnym zmianom). Jednocześnie, zgodnie z art. 513 ust. 1 pkt 1 ustawy o *cudzoziemcach*, do postępowań administracyjnych, których nie zakończono do dnia wejścia w życie ustawy decyzją ostateczną, a które zostały wszczęte przed tym dniem na podstawie ustaw zmienianych w tej ustawie, stosuje się przepisy dotychczasowe. W tej sytuacji, niniejsza decyzja wydana została na podstawie przepisów ustawy w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.04.2014 r., przewidujących rozpatrywanie udzielenia trzech form ochrony na terytorium RP.

Zgodnie z art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, cudzoziemcowi nadaje się status uchodźcy, jeżeli na skutek uzasadnionej obawy przed prześladowaniem w kraju pochodzenia z powodu rasy, religii, narodowości, przekonań politycznych lub przynależności do określonej grupy społecznej nie może lub nie chce korzystać z ochrony tego kraju. Przepisy ww. ustawy w art. 13 ust. 3 precyzują, że prześladowanie musi ze względu na swoją istotę lub powtarzalność stanowić poważne naruszenie praw człowieka, w szczególności praw, których uchylenie jest niedopuszczalne zgodnie z art. 15 ust. 2 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r., lub być kumulacją różnych działań lub zaniechań, w tym stanowiących naruszenie praw człowieka, których oddziaływanie jest równie dotkliwe jak prześladowania, o których mowa powyżej. Prześladowanie może polegać w szczególności na: użyciu przemocy fizycznej lub psychicznej, w tym przemocy seksualnej, zastosowaniu środków prawnych, administracyjnych, policyjnych lub sądowych w sposób dyskryminujący lub o charakterze dyskryminującym, wszczęciu lub prowadzeniu postępowania karnego albo ukaraniu, w sposób, który ma charakter nieproporcjonalny lub dyskryminujący, braku prawa odwołania się do sądu od kary o charakterze nieproporcjonalnym lub dyskryminującym, wszczęciu lub prowadzeniu postępowania karnego albo ukaraniu z powodu odmowy odbycia służby wojskowej podczas konfliktu, jeżeli odbywanie służby wojskowej stanowiłoby zbrodnię lub działania, o których mowa w art. 19 ust. 1 pkt 3 ww. ustawy, czynach skierowanych przeciwko osobom ze względu na ich płeć lub małoletniość (art. 13 ust. 4 ustawy). Prześladowanie jest to nieuzasadniona ingerencja o znacznej dolegliwości w podlegającą ochronie sferę osobistą człowieka. Prześladowanie musi ze względu na swoją istotę lub powtarzalność stanowić poważne naruszenie praw człowieka albo być kumulacją różnych działań lub zaniechań, w tym stanowiących naruszenie praw człowieka, których oddziaływanie jest równie dotkliwe. Obawa przed prześladowaniem uzasadniona jest tylko wówczas, gdy daje się ją obiektywnie zrozumieć, uwzględniając indywidualną sytuację ubiegającego się o nadanie statusu uchodźcy oraz warunki panujące w jego kraju pochodzenia. Niewystarczające jest przy tym stwierdzenie, że wnioskodawca faktycznie boi się konkretnej sytuacji (obawa subiektywna) – konieczne jest ustalenie, czy w takiej sytuacji przeciętna rozsądna osoba by wyrażała obawę (obawa obiektywna). Gdy nie istnieje uzasadniona obawa przed prześladowaniem w kraju pochodzenia, cudzoziemcowi – zgodnie z art. 19 ust. 1 pkt 1 ustawy – odmawia się nadania statusu uchodźcy.

W ocenie organu, w toku postępowania Pani A nie wykazała, że była na terenie Federacji Rosyjskiej prześladowana lub prześladowaniem zagrożona ze względu na rasę, religię, narodowość, przynależność do określonej grupy społecznej lub poglądy polityczne. Zainteresowana nie należała w kraju pochodzenia do żadnej partii, stowarzyszenia czy innej organizacji o charakterze politycznym, religijnym, społecznym, etnicznym, a zwłaszcza do nielegalnej formacji zbrojnej. Nie była członkiem żadnej organizacji, której działalność postrzegana by była za opozycyjną wobec władz federalnych bądź republikańskich. Nie angażowała się w żaden sposób w życie polityczno-społeczne kraju. Nie brała udziału w działaniach wojennych, nie udzielała wsparcia bojownikom. Nie była osobą poszukiwaną przez władze, czy też ściganą z powodu konkretnych, stawianych jej zarzutów. Nie popełniła również żadnych czynów, które mogłyby skutkować grożącymi jej prześladowaniami ze strony władz Federacji Rosyjskiej lub prorosyjskich władz Czeczenii. Nigdy nie była przez władze kraju pochodzenia zatrzymana, aresztowana ani sądzona. Aplikantka podczas przesłuchania statusowego wskazała, iż była prześladowana przez małżonka, który stosował względem niej i jej dzieci przemoc domową. Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców ma świadomość, trudnej sytuacji Aplikantki, jednakże nie uznaje jej za wynik prześladowania z powodu płci, bowiem brak jest argumentów, które wypływałyby z rozważanego na gruncie przedmiotowego rozstrzygnięcia materiału dowodowego, iż w/wym. zdarzenia realizowałyby znamiona prześladowania określonego w art. 13 ust. 1 i ust. 3 ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Biorąc powyższe pod uwagę, w ocenie organu powrót Zainteresowanej do kraju pochodzenia nie narazi jej na prześladowanie w rozumieniu ustawy, gdyż W/wym. nigdy prześladowana nie była, nie zachodzą też żadne inne okoliczności mogące wskazywać na to, że jest prześladowaniem z powodu jej rasy, religii, narodowości, przekonań politycznych lub przynależności do określonej grupy społecznej zagrożona. Tym samym **Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców odmawia nadania statusu uchodźcy.**

Zgodnie z art. 48 ustawy, w przypadku gdy wnioskodawcy lub osobie, w której imieniu wnioskodawca występuje, odmawia się nadania statusu uchodźcy, w decyzji rozstrzyga się ponadto o udzieleniu ochrony uzupełniającej. Zgodnie z art. 15 ustawy, cudzoziemcowi udziela się ochrony uzupełniającej, w przypadku gdy powrót do kraju pochodzenia może narazić go na rzeczywiste ryzyko doznania poważnej krzywdy przez: orzeczenie kary śmierci lub wykonanie egzekucji (w znaczeniu umyślnego pozbawienie życia, nie tylko w związku z wykonaniem wyroku sądu), tortury, nieludzkie lub poniżające traktowanie albo karanie, poważne zindywidualizowane zagrożenie dla życia lub zdrowia wynikające z powszechnego stosowania przemocy wobec ludności cywilnej w sytuacji międzynarodowego lub wewnętrznego konfliktu zbrojnego – i ze względu na to ryzyko nie może lub nie chce korzystać z ochrony kraju pochodzenia. Jeżeli rzeczywiste ryzyko doznania poważnej

krzywdy nie istnieje, cudzoziemcowi – zgodnie z art. 20 ust. 1 pkt 1 ustawy – odmawia się udzielenia ochrony uzupełniającej.

Zgodnie z art. 18 ust. 1-2 ustawy w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.04.2014 r., jeżeli na części terytorium kraju pochodzenia nie zachodzą okoliczności uzasadniające obawę cudzoziemca przed prześladowaniem lub doznaniem poważnej krzywdy i istnieje uzasadnione przypuszczenie, że cudzoziemiec będzie bez przeszkód mógł zamieszkać na tej części terytorium, uznaje się, że nie istnieje uzasadniona obawa przed prześladowaniem lub rzeczywiste ryzyko doznania poważnej krzywdy. Przy ocenie, czy sytuacja na części terytorium kraju pochodzenia jest zgodna z ust. 1, bierze się pod uwagę okoliczności dominujące na tej części terytorium kraju oraz osobiste uwarunkowania cudzoziemca.

W przypadku Pani A [] nie zachodzi niebezpieczeństwo wymierzenia w Rosji kary śmierci, gdyż Sąd Konstytucyjny Federacji Rosyjskiej orzeczeniem nr 1344-O-R z dnia 19 listopada 2009 r. wprowadził bezterminowe moratorium na jej orzekanie i wykonywanie, które obowiązywać będzie aż do momentu zniesienia tej kary w drodze ustawowej. Wobec Cudzoziemki nie zachodzi też poważne i zindywidualizowane zagrożenie dla życia lub zdrowia wynikające z powszechnego stosowania przemocy wobec ludności cywilnej w sytuacji międzynarodowego lub wewnętrznego konfliktu zbrojnego, gdyż obecnie na całym terytorium Federacji Rosyjskiej (w tym również w Czeczenii) nie toczy się żaden z ww. konfliktów zbrojnych, w związku z czym przesłanka ta nie może mieć zastosowania wobec osób na stałe zamieszkujących w Rosji. Pomimo faktu, że sytuacja panująca obecnie na Kaukazie Północnym (m.in. w Czeczenii) jest w niektórych publikacjach określana jako „wojna” czy „konflikt zbrojny” (ze względu na zdarzające się zamachy, starcia zbrojne oraz historyczne powiązanie obecnej sytuacji z II wojną w Czeczenii), to sformułowań tych nie można uznać za kwalifikację prawną istniejącej sytuacji, ze względu na brak przymiotów strony konfliktu zbrojnego w odniesieniu do islamskiego podziemia zbrojnego (brak odpowiedzialnego dowództwa, kontroli nad terytorium, możliwości prowadzenia ciągłych i spójnych operacji wojskowych oraz stosowania zasad prawa humanitarnego), jak też niską intensywność walk.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy daje jednak podstawę do uznania, że powrót Wnioskodawczyni do kraju pochodzenia narazi ją na rzeczywiste ryzyko niehumanitarnego lub poniżającego traktowania. W opinii organu Pani A [] uprawdopodobniła, że jest ofiarą długoletniej przemocy fizycznej i psychicznej, w tym przemocy seksualnej, której sprawcą był jej mąż []. Przemoc ze strony małżonka nasiliła się w okresie wspólnego pobytu Cudzoziemki i jej męża w Strzeżonym Ośrodku dla Cudzoziemców [] zaś po wystąpieniu przez Aplikantkę z odrębnym wnioskiem uchodźczym i zgłoszeniu przez nią faktu poddawania jej przemocy przez małżonka, a następnie opuszczeniu przez [] terytorium RP (przymusowe wykonanie decyzji o wydaleniu) przybrała postać gróźb odebrania jej opieki nad dziećmi oraz

pozbawienia jej życia. Pani A [] uprawdopodobniła również, iż w Republice Czechenii była poddawana przemocy psychicznej przez rodzinę jej małżonka.

Zeznania Cudzoziemki w tej kwestii są spójne i wiarygodne i wskazują na to, iż poddawanie jej osoby przemocy domowej miało charakter uciążliwy i długotrwały. Z opinii psychologicznych sporządzonych przez niezależnych od siebie psychologów oraz z dokumentacji medycznej dostarczonej przez pełnomocnika Strony wynika, iż Pani A [] jest ofiarą długoletniej przemocy domowej, cierpi na zaburzenia lękowo-depresyjne z cechami zaburzenia stresowego pourazowego, które z dużą dozą prawdopodobieństwa rozwinęły się w wyniku długotrwałego doznawania przez Cudzoziemkę przemocy fizycznej i psychicznej.

W opinii organu powrót Wnioskodawczyni do kraju pochodzenia mógłby narazić ją na ryzyko doznania poważnej krzywdy poprzez poniżające traktowanie ze strony podmiotów prywatnych (małżonka i jego krewnych), lecz ich działania mogą być przypisane władzom kraju pochodzenia, gdyż te nie mogą lub nie chcą zapewnić ochrony przed takim działaniem w rozumieniu art. 16 ust. 1 pkt. 3. Jednocześnie wskazują na to materiały dotyczące sytuacji w kraju pochodzenia w zakresie przemocy w rodzinie. Zgodnie z opracowaniem WIKP UdSC nr DPU-WIKP-424/49/2015 z dnia 30.01.2015 r. dotyczącym przemocy w rodzinie na terytorium Kaukazu Północnego ze szczególnym uwzględnieniem Republiki Czechenii, przemocy domowej doświadcza w Rosji bardzo dużo kobiet, a problem ten jest nadzwyczaj aktualny. Z ostatnich badań wynika, że przemocy doświadczyła co piąta kobieta, z czego przemoc werbalną zgłasza co trzecia. Wynika to z faktu, iż zgłoszenia o popełnieniu przemocy często są ignorowane, a funkcjonariusze zwlekają z reakcją licząc na to, że zawiadomienie zostanie przez ofiarę wycofane. Organy te nie są ponadto przygotowane do pracy z kobietami - ofiarami przemocy. Sytuacja na Kaukazie Północnym jest jeszcze bardziej skomplikowana. Problemy w tej dziedzinie są jeszcze bardziej nabrzmiałe, a sytuację dodatkowo pogarsza fakt, iż jest to w opinii społecznej temat tabu, o którym nie wypada mówić. W rejonie Kaukazu zakaz ten przestrzegany jest jeszcze bardziej rygorystycznie, niż w innych częściach Rosji. Zgodnie z informacjami, które napływają z Czechenii i przekazywane są przez organizacje, które zajmują się sprawami kobiet, w ostatnim czasie na tle walki Ramzana Kadyrowa o „moralność kobiet” obserwuje się wzrost stopnia nasilenia zjawiska przemocy domowej, przy czym rosyjskie akty normatywne nie chronią kobiet przed formami przemocy w rodzinie, a państwowy system ochrony ofiar przemocy domowej praktycznie nie istnieje.

Na podstawie w/wym. opracowania należy stwierdzić, że środki prawne przysługujące kobietom, które znalazły się w sytuacji takiej jak wnioskodawczyni nie są efektywne i nie zapewniają skutecznej i trwałej ochrony przed doznaniem poważnej krzywdy w rozumieniu art. 16 ust. 2 w/wym. ustawy. W konsekwencji fakt, że Aplikantka nie zwracała się o ochronę do władz kraju pochodzenia nie zmienia powyższej kwalifikacji.

Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców stwierdza ponadto, że w sytuacji w jakiej znalazła się wnioskodawczyni tj. w sytuacji kobiety, ofiary przemocy domowej, samotnie wychowującej dzieci w RP, usiłującej rozwieść się z mężem i pozbawionej wsparcia ze strony rodziny, nie dopatrywał się możliwości zastosowania alternatywy ucieczki wewnętrznej w rozumieniu art. 18 w/wym. ustawy.

Wobec powyższego, zgodnie z art. 15 w/wym. ustawy, należy Wnioskodawczyni i jej małoletnim dzieciom udzielić ochrony uzupełniającej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Mając powyższe na uwadze postanawiam jak na wstępie.

POUCZENIE / ОБЪЯСНЕНИЕ

Stronie niezadowolonej z niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Rady do Spraw Uchodźców. Odwołanie wnosi się za pośrednictwem Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji (art. 129 § 1 i 2 kodeksu postępowania administracyjnego /Dz. U. z 2013 r. poz. 267/ i art. 89p ust. 1 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej /Dz. U. z 2012 r., poz. 680/

Стороне недовольной настоящим решением принадлежит жалоба в Совет по делам беженцев посредством Главы Управления по Делам Иностранцев в течение 14 дней со дня его вручения (ст. 129 §1 и 2 административно-процессуального кодекса /Законодательный вестник от 2013 г., поз. 267/; ст. 89п абз. 1 закона от 13 июня 2003 г. о предоставлении иностранцам охраны на территории Республики Польша /Законодательный вестник от 2012 г., поз. 680/

SZEF/ГЛАВА
z upoważnienia/ по уполномочию

ZASTĘPCA DYREKTORA
Departamentu Postępowania Uchodźczego
Urząd do Spraw Cudzoziemców
J. Jurczman
JURZMAN

Otrzymują:

1. Pan [redacted] pełnomocnik, Stowarzyszenie Interwencji Prawnej, ul. Siedmiogrodzka 5 lok 51, 01-204 Warszawa;
2. A/a.